

Celebració 20 Anys UOC

Born Centre Cultural

Octubre 2015

Sr. President del Patronat,
Sr. Secretari del Consell Interuniversitari de Catalunya,
Srs. Patrons,
Professors,
Personal de gestió,
Col·laboradors,

Gràcies per ser avui aquí.

La temporada d'òpera acaba de començar. I ho ha fet amb el *Nabucco* de Verdi. Fins i tot als més contraris a aquest estil musical segur que els sona el famós «*Va, pensiero, sull'ali dorate...*». No patiu, no tinc intenció de cantar-lo...

Verdi va compondre la famosa tragèdia amb 29 anys. *Nabucco* va donar-li èxit i diners. Més que una gran òpera, és un fantàstic cor, el *Va, pensiero*, embolcallat en una òpera força mediocre.

Tanmateix, aquest cor d'alliberament dels esclaus reflecteix l'ideal independentista contra l'opressió estrangera i les ambicions nacionalistes i de llibertat de la Itàlia de l'època. Només li hauria calgut a Verdi repetir la fórmula amb diferents variants per a garantir-se una llarga i beneficiosa carrera.

I, tanmateix, va buscar nous camins expressius que van revolucionar el llenguatge i la tradició operístics. Sense el seu inconformisme, sense la seva voluntat de connectar amb la societat de l'època i d'eixamplar la penetració del seu art, avui no tindríem peces tan cabdals com *La Traviata*, *Un ballo in maschera*, *Aida*, *Rigoletto*, *Otel·lo* o *Don Carlo*, probablement la meva òpera favorita de Verdi i que us recomano molt vivament.

«Com aquell primer Verdi reeixidor, la nostra jove UOC —només vint anys— avui és un valor consolidat. Vam ser la primera universitat en línia! i, al llarg de dos decennis, ens hem convertit en referència en ensenyament i formació al llarg de la vida.»

Els bons resultats d'aquesta campanya en són la constatació més recent. Em fa molt feliç poder-vos dir que hem girat la truita. La tendència negativa de matriculacions va tocar fons l'any passat, i enguany hem crescut en tots els fronts: hem crescut a Catalunya, hem crescut a Espanya i hem crescut a Llatinoamèrica. La campanya ha anat molt bé, i això és el resultat de la feina de tots. El Pla estratègic —per tant, el treball de tots nosaltres— comença a donar fruits. La nova política de preus, que el Patronat va entendre de seguida com un esperó necessari, s'ha mostrat un encert indiscutible, i una primera revisió de l'oferta formativa, que s'ha començat a afinar, i els nous graus, i les dobles titulacions, i també les titulacions que fem amb altres universitats, de fet, totes les universitats del sistema públic català. Però també amb la Universitat Autònoma de Bucaramanga, i amb la Universitat d'Antiòquia, ambdues a Colòmbia.

Estic molt content, i volia aprofitar que avui som tots aquí per a compartir-ho amb vosaltres.

«Celebrar el passat i tenir cura del present, doncs, no està renyit amb preparar-se per al futur, un futur que passa necessàriament per convertir la UOC en element actiu en la creació i difusió del coneixement, arribar a més institucions, vincular més disciplines. Enllaçar més persones, coordinar més docents i investigadors. Tot plegat amb un objectiu clar: eixamplar i connectar.»

Avui el coneixement ja no està limitat a les universitats, ni a una determinada etapa de la vida, ni a un àmbit concret. El coneixement i l'aprenentatge es construeixen també col·lectivament, i en múltiples contextos i entorns. També als museus més innovadors. Us convido a mirar la lliçó inaugural d'aquest curs. Manolo Borja-Villel, director del Museu Reina Sofia de Madrid, hi diu:

«El paper del creador va canviant; cal crear espais que afavoreixin noves modalitats de formació de l'artista.»

Abans parlàvem de les noves titulacions i les col·laboracions amb altres universitats. Però paral·lelament hem arribat a un acord estratègic amb l'escola de negocis EADA, que signarem properament. També ens hem compromès amb empreses com La Caixa i Aigües de Barcelona, per a ajudar-los a formar les seves plantilles.

Internacionalitzar, diversificar, ampliar, estendre... poseu-hi la paraula que us agradi més. Tot va en la mateixa direcció: posar les bases de la UOC del futur. Perquè, com deia la meva àvia: «a la taula d'en Bernat qui no hi és, no hi és comptat». I avui la taula d'en Bernat és el coneixement. Ser-hi és sempre el primer pas per a influir-hi. El filòsof Henri-Frédéric Amiel apuntava que «només les institucions es fan sempre més sàvies», gràcies a l'acumulació de l'experiència col·lectiva.

El creixement, per tant, és fruit de les aportacions singulars i particulars, de cada un de vosaltres, de la suma de cada nova generació.

La UOC, que es va crear ara fa vint anys per una llei votada per unanimitat del Parlament de Catalunya i que combina una essència de servei públic (recordem que està sotmesa al decret de preus públics que fixa el Govern de Catalunya i per això rep una subvenció), amb una gestió privada que vàrem assegurar a principis de l'any passat, mitjançant la modificació de l'article 8è. de l'esmentada llei de creació, es troba ara com Verdi després de compondre i triomfar amb Nabucco.

Tenim la possibilitat de seguir explicant que ho hem fet molt bé i la importància que ha tingut la UOC en aquests 20 anys d'història, o bé, de forma inconformista i connectant amb les demandes de la societat actual, participar i, per què no, liderar el canvi en l'educació superior a nivell global.

Tenim davant nostre la gran oportunitat de ser el model d'universitat en què voldran estudiar tant els infants que actualment van a l'escola i que accediran a la universitat dintre dels propers deu anys, com dels ciutadans que cerquen formació al llarg de la vida.

Això significa repensar l'estructura interna de les titulacions i la metodologia docent que faciliti l'aprenentatge dels estudiants.

Ningú diu que això serà fàcil, però sí que ens permetrà oferir la formació adequada a les demandes dels ciutadans i en general de la societat del segle XXI.

«Sobre les sòlides bases creades ara fa vint anys, cadascun de vosaltres —de nosaltres— és ja part del futur de la UOC, una UOC que haurem d’imaginar, de crear, plegats.»

Estic convençut que el nostre esforç, compromís, treball i imaginació ens durà a la UOC del futur.

Moltes gràcies.

Josep A. Planell